

szublimál vezércikk tavasz évezredek reménye
alázatra intve körbe jár a gond
mely sejttől sejtig tart s nagy szemek előtt
apró világokra függén bomlana még tovább
s ki azt hiszed olykor egyetlen fohász vagy
e belső körből most lesheted a tested kozmoszát
egy májatomból a ráboltozott roppant húsvilágot
mely a bőrök semmibe lihegő pórusán véget ér
nehéz indulatok torkodig hullámzó pulzusát
amint gyomrod felől reményért visszanéz
s már zúgnak is tovább a vaksötétben
a helyi érintkezések delejes tárgyai
szivacsos nyirkos nyugtalan világok
űzik a fájdalmat földérinteni
egyre beljebb a velőt hevítő csontokig
hol a szemlélődés skálája az egészre visszaáll
s a merülésben kihunyít indulatból
kétely füstje száll csak és borzalmas halál

SÁRÁNDI JÓZSEF

Séta a télben

Szövegből szövegbe lépek
válságom mindenütt
nyilvánvaló
Sokak válsága ez
vagy csupán az én
kisúri passzióm?
Előjátéka tán
egy jelképes halálnak?

Lemondásom
a legkorszerűbb illúzióról
tudási érdem
A hegyek felől
közönyös géppuskacsahot hoz a szél
Lábnymaimat követem a hóban
visszafelé

Közérzetem

míntha jól fűtött hűtőszekrényben ülnék